

kincs. Nélküle soha nem jön el Istenországa, s érte a halál is csekény áldozat.

Nem véletlenül írta az egyik nagy amerikai unitárius teológus, Channing, hogy Isten akaratának teljesítése a kereszténység első és utolsó célja. Istenországát megvalósítani, üdvözülni és Isten akaratát cselekedni egy és ugyanazon dolog. Hisz Isten is „azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön“ (1Tim 2,4), bejusson Istenországába. Ha tehát Isten akaratát cselekedjük, ha általunk is meglesz az ő akarata, akkor: „... mi már a földön, ideleenn építjük föl a mennyet.“ (Heine). Akkor Istenországa eljön, megvalósul „... mint a mennyben, úgy a földön is; ...“.

Hogy pontosan mikor? Az egyik nagy gondolkozó szerint: „Nem a mi dolgunk, hogy mikor valósul meg Istenországa, de a mi feladatunk, hogy mint Isten munkatársai a világot olyan módon alakítsuk, amely megfelel az Istentől tervezett jövőnek.“ (Christian Link) Kérjük hát hittel, naponként Jézussal: „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod“ Istenem! De cselekedjük is Isten akaratát, országa eljöveteleért!

Jézus szilárdan hitte, hogy Istenországa megvalósul. De nemcsak hitte és nemcsak kérte Istentől annak megvalósulását, hanem Isten akaratának cselekvésével, tett is érte.

Pál apostol szerint, aki Istentől kapott erejét országa szolgálatába állította: „Nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben“. (1Kor 4,20) Ha igazán áhítozzuk Istenországa eljöveteletét, megvalósulását, akkor követjük a Szentírás tanítását: „Az Isten akarata szerint éljétek le testi életek hátralevő idejét.“ (1Pt 4,2). Amen.

MINDENNAPI KENYÉR

○

Mt 6,11

Jézus a Mi Atyánkban inkább lelki, mint testi javakat kér Istentől. Kéri Isten nevének megszentelődését, országa eljöveteletét, akaratát megvalósulását, s kéri vétkeink bocsánatát, a kísértésből és gonosztól való szabadulását. Egyetlen, anyagiakra irányuló kérése az, amit a felolvasott bibliai vers tartalmaz: „a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma“.

Vajon miért vette be Jézus imádságába a kenyérkérést? Azért, mert tudta, mint ahogy mi is tudjuk és tapasztaljuk, hogy kenyér nélkül nincs élet. Milyen találoán fogalmazza meg ezt a gondolatot Móra Ferenc: „Üres fejjel lehet élni, üres gyomorral nem“. Az embernek fennmaradásához szüksége van tehát a mindennapi kenyérré, táplálékra. Ezt az állítást igazolja a Biblia is. A zsidó nép negyven éves pusztai vándorlása alatt elpusztult volna kenyér nélkül. Isten — kérésükre — mindennap mannával táplálta őket, hogy életben maradjanak.

Jézus, bár tanította, hogy: „Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából jön.“ (Mt 4,4) ötezer embernek ad kenyeret, amikor megéheznek tanítása hallgatása közben.

Pál apostolt, katonai őrizettel, hajón Rómába viszik. A tengeren viharba kerülnek és hajótörést szenvednek. A nehéz pillanatokban Pál így biztatja társait: „intelek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseteket szolgálja.“ (ApCsel 27,34). Aztán vette a kenyeret, hálát adott érte Istennek, megtörte és enni kezdett. Példáját társai is követték, s az elfogyasztott kenyérnek köszönhetően erőt nyertek és megmenekültek.

Érthető, hogy az éhes tömegek mindenkor kenyeret is követeltek elnyomóiktól. A zsarnokok pedig a legtöbbször épp a kenyeret próbálták elvenni a néptől, hogy aztán kényük-kedvük szerint vezessék a kiéhezett és megalázott tömegeket. Előbb-utóbb nem is kerülték el a kenyérre is éhező nép jogos haragját. Mennyivel inkább tisztelte, sőt szerette a nép mindenkor az olyan vezetőt, aki az emberek jólétét tartva szem előtt, kenyeret adott nekik.

Filmen láttam, hogy az ellenségtől elfoglalt várat ostromolt a felmentő hadsereg. A bentrekedt nép éhezett, az ellenség nem adott neki kenyeret. Egy támadás alkalmával a kintlevők kenyereket dobáltak be a várba, az éhező embereknek. Mire azok megértették, hogy azokon, akik kenyeret adnak nekik, segíteniük kell, s rátámadva az ellenségre, felszabadították az elfoglalt várat.

Mindannyian tudjuk, hogy mit jelent a kenyérhiány, hisz ma is, naponta százezrek halálát okozza a földön. S hányan kényszerültek és kényszerülnek elhagyni szülőföldjüket a kenyérgond miatt. Isten jól tudja, hogy az embernek szüksége van a mindennapi kenyérre. Azért azonban már nem ő a hibás, hogy verejtékes munkája után sem kapja meg sokszor az ember az őt megillető darab kenyeret.

Jézus meggyőződéssel tanította, hogy méltó a munkás az ő kenyérére.

Hitte, hogy a kenyeret Isten adja az embernek. Gyermeke soha nem marad kenyér nélkül, csak hittel kérje: „... a mi mindennapi kenyერünket add meg nekünk ma...“

Milyen szép ez a kérés! Jézus benne nemcsak az ő kenyérét kéri Istentől, hanem mindenki kenyérét, a mi mindennapi kenyерünket. És nem telhetetlen. Nem azt kéri, hogy Isten életünk végéig biztosítsa nekünk a kenyeret, hanem azt, hogy ma adja meg azt nekünk. Ez is Istenbe vetett mély hitének a bizonyítéka: hogy az az Isten, aki ma kenyeret ad, holnap is fog adni, mert szereti gyermekét, az embert.

Hányan vannak, akik csak magukat látják, csak a maguk kenyérére gondolnak, a másokéval nem törődnek. Vannak, akik nem elégednek meg azzal, hogy ma megvan a kenyерük, s önzésükben és hitetlenségükben embertársaik elöl is elveszik azt, csakhogy nekik minél több időre legyen.

Pedig milyen szép az, amikor mások kenyéréért is imádkozunk, sőt, ha kell, Istentől kirendelt kenyерünket megszegjük az éhezőnek, a kenyértelennek is. Milyen szép az, ha Istenbe vetett bizalommal élve nem aggodalmaskodunk a holnap felöl, hanem hinni tudjuk: Isten mindennapi kenyерünket holnap is megadja nekünk, munkánk után.

Mert csak munkánknak, sokszor verejtékes munkánknak köszönhetjük — Isten után — mindennapi kenyерünket. A mannahullás és a csodák ideje lejárt, a kenyérért dolgozni kell. Következésképpen azt a kenyерet, amit Istentől, verejtékes munkánk után kapunk, meg kell becsülni. Nekem valósággal fáj, ha kenyерet látok földre dobva. Ilyenkor

mindig arra a sok szegény éhezőre gondolok, akik az eldobott kenyeret is tisztelettel csókolnák meg.

Tanuljuk meg tisztelni az Istentől kapott kenyeret, s ezt a tiszteletet neveljük bele gyermekeinkbe is. Láttam gyermeket, akit szülei a kenyér iránti megbecsülésben neveltek. S valahányszor friss kenyeret kaptak, a gyermek áhítatosan csókolta meg azt. Láttam gyermeket, aki félve intette nagymamáját, hogy ne lépjen a zöldség vetésre, mert abban van a kenyér. Milyen szép lenne, ha minden gyermek és minden felnőtt így tisztelné, becsülné, szeretné az Istentől kapott, verejtékes munkával szerzett kenyeret. Ez lenne a hálaadás, a köszönet egyik legszebb formája a mi kenyerünkért.

A kenyeret Istentől nemcsak kérni kell, és nem elég a munka annak biztosításáért. A hívő ember hálát ad Istennek a kenyérért, s megköszöni, hogy erőt adott neki munkájában, melynek eredményeként kenyér került asztalra: „Megáldottad, Atyám, / A kezünk munkáját, / Barázdás orcánk-nak, / Verejték hullását. / Van már asztalunkon / Mindennapi kenyér, / Hálát adunk érte, / Ha barna, ha fehér. /“ Ámen.

BIBLIAI FOGALMAK

ÖRÖKSÉG

- Mt 25,34 Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek azt az országot, amely nektek készítettett a világ kezdete óta.
- Jak 2,5 Vajon nem Isten választotta-e ki azokat, akik a világ szemében szegények, hogy hitben gazdagok legyenek, és örököljék azt az országot, amelyet Isten az őt szeretőknak ígért.
- Mt 5,5 Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.
- 1Kor 15,50 Test és vér nem örökölheti Isten országát, a romlandóság sem örökli a romolhatatlanságot.
- Zsolt 37,29 Az igazak öröklik a földet és ott laknak békeséggel.
- Zsolt 16,6 Osztályrészem kies helyre esett, örökségem nagyon tetszik nekem.

HIT

- 1Kor 2,5 Hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.
- Jn 12,36 Hígyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek.
- 2Kor 4,6 Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel“, ő gyűjtött világosságot szívünkben.